

Mimo je tisti čas. Jesen zdaj veje,
 k slovesu vabi jate sivih ptic,
 osirotelo listje name seje . . .
 in ko poslušam njen zategli klic,
 se zgane pozabljenja globočina,
 potrka v meni mračna bolečina.

Jože Udovič

ODKRITJE Oko prosojnim se oblakom čudi.
 Od kod doni: »Prebudi se, prebudi!«
 Odpre se mrak, nikjer ni več poti,
 in že sem sredi neresničnosti.

Na veji se zaziblje hrošč zelen.
 Sijoč dragulj, skrivnostno razsvetljen,
 na cvetni roki: zdaj se je zganila,
 za mano senco zagnila.

V koritu plitvem že od bogve kdaj
 ostal otroških je oči smehljal,
 nad njim v prelivajočem se šumenju —
 šepet zasanjan o življenju.

Prečudna luč, na pol zastrta,
 upogiblje rože sredi vrta,
 na strehi kaplje ji zvonkljajo,
 lijó na prag, pršijo čez ograjo.

Kar lepega dne srce je dalo in prejelo,
 v svetlobi taki vselej se je vnelo,
 in kakor te šepetajoče liste,
 oblivala je misli najbolj čiste.

Mogoče tu prebival sem nekoč,
 vse blizu je, vsak glas, mehko pojoč,
 in če zakličem v gozd, kjer mir sameva,
 kot iz mladosti mi sladko odmeva.

ŠOTOR IZ VETROV

Šotor iz vetrov,
 pregibljejo
 se modri zastori.
 Praznik —
 jaz pa brez rože
 na prsih.

Vrvenje, glasovi,
 govorica oči.
 Sprevod oblakov,
 pesem svetlobe,
 pozdravljajoči
 gibi vej.

Glasniki
 od vseh strani življenja,
 od daljnih
 neraziskanih mejá.

Truden od poti
in slovesa
grem začuden mimo,
neznani,
nihče me ne povabi
v sredo svoje pesmi.

Ta praznik ni zame,
poslan sem v druge kraje,
na prsih nosim
sporočilo v pismu,
ki ga mora
odpreti smrt.

SAMO TA GLAS Oholo, zlato mesto
mi je reklo:
Nič nisi,
nič nisi,
mrak imaš na rokah,
sramoto v očeh,
puščavo pod nogami.

Nič nisem:
samoto imam na rokah,
mrak v očeh,
prah pod nogami.

Samo ta glas imam,
samo ta glas,
teman, drhteč,
te besede,
in v njih
tesnobo neznane daljave,
muko trpke bližine,
boleči utrip srca,
zamirajoči krik.